

MAHÂ CHOCHANIN KIRJE A. P. SINNETTILLE

Lyhennelmä Chohanin viime yönä esittämistä ajatuksista, jotka koskevat hänen näkemystään T. S:stä. Oma kirjeeni, vastaus kirjeeseen, seuraa pian. – K. H. [V. 1881.]

Julistamamme opin ollessa ainoa oikea sen on esittämämme aineiston nojalla lopulta voitettava, kuten jokaisen muun totuuden. On kuitenkin ehdottoman välttämätöntä juurruttaa se vähitellen mieliin korostaen sen teorioita – kiistattomia tosiasioita niille, jotka tietävät – suoranaisiin päätelmin ja todistein, jotka on johdettu nykyaikaisesta eksaktista tieteestä. Tästä syystä ev. H. S. O:ta, joka on keskittynyt buddhalaisuuden elvyttämiseen, voidaan pitää oikealla teosofisella polulla työskentelijänä paljon paremmin kuin jotakuta muuta, joka ottaa päämääräkseen okkulttiseen tietoon tähtäävän kiihkeän halunsa tyydyttämisen. Buddhalaisuus, josta on karsittu pois sen taikauskot, on ikuinen totuus, ja se, joka pyrkii viime mainittuun, pyrkii teo-sofiaan, jumal-viisauteen, joka on totuuden synonyymi.

Jotta oppimme todella vaikuttaisivat ns. moraalisiin sääntöihin eli vilpittömyyden, puhtauden, kieltämyksen, rakkauden yms. ihanteisiin, meidän on tehtävä teosofiaa koskeva tieto yleiseksi. Ei yksilöllinen ja päämääräksi asetettu nirvānan (kaiken tiedon ja ehdottoman viisauden huipun) saavuttamistarkoitus, mikä on ainoastaan laajentunutta ja häikäisevää *itsekkyyttä*, vaan todellinen uhrautuva pyrkimys lähimmäisemme johtamiseksi oikealle polulle ja mahdollisimman monen kanssaolentomme hyödyttäminen sillä, tekee ihmisestä todellisen teosofin.

Ihmiskunnan älylliset osat näyttävät kiinteästi jakautuvan kahteen luokkaan, joista toinen tiedottomasti valmistaa itselleen väliaikaisen tyhjäksi tulemisen eli tiedottomuuden tilan pitkiä ajanjaksoja sen vuoksi, että on tahallisesti luopunut älystään ja vanginnut sen yltiöhartauden ja taikauskon ahtaisiin uomiin, mikä ei voi olla johtamatta älyprinsiipin täydelliseen epämuotoisuuteen. Ja toinen hillittömästi tyydyttäen eläimellisiä halujaan *alistuu* harkiten tyhjäksi tulemiseen, puhtaaseen ja yksinkertaiseen, epäonnistumisen sattuessa ja tuhansien vuosien alennukseen fyysisen hajoamisen jälkeen. Tuollaiset ”älylliset luokat”, jotka vaikuttavat tietämättömiin joukkoihin, joita he vetävät puoleensa ja jotka pitävät heitä jaloina ja seurattavina esimerkkeinä, alentavat ja turmelevat moraalisesti niitä, joita heidän pitäisi suojella ja ohjata. Alhaisen taikauskon ja vielä alhaisemman karkean materialismin välissä totuuden kyyhkysellä on tuskin tilaa, missä lepuuttaa väsyneitä jalkojaan.

Teosofian on aika astua näyttämölle. Teosofien lapset tulevat todennäköisesti vuorostaan pikemmin teosofeiksi kuin joiksikin muiksi. Ei kukaan totuuden sanansaattaja eikä profeetta ole koskaan elämänsä aikana saavuttanut täydellistä voittoa, ei Buddhaakaan; Teosofinen Seura valittiin kulmakiveksi, tulevien ihmisyyssuskontojen perustaksi. Asetetun päämäärän saavuttamiseksi määrättiin toimeenpantavaksi suurempi, viisaampi ja varsinkin suopeampi korkean ja alhaisen, yhteiskunnan alfan ja omegan sekoitus. Valkoisen rodun tulee ensimmäisenä ojentaa käsi yhteenkuuluvuuden merkinä mustille kansoille, sanoa halveksittuja neekeriraukkoja veljiksi. Tämä näkökanta ei ehkä miellytä kaikkia, mutta tätä periaatetta vastustava ei ole teosofi. . . .

Ottaen huomioon yhä kasvavan voitonriemun ja samanaikaisesti vapaa-ajattelun ja *vapauden* (Eliphas Levi olisi sanonut sitä yleismaailmalliseksi Saatanan hallitukseksi)

väärinkäytön, kuinka ihmistä taistelunhaluisine *luonnollisine* vaistoineen voidaan estää ennenkuulumattoman julmuuden ja suunnattomien rikosten, kauheuksien, vääryyksien sekä tyrannian jne. tuottamisesta, ellei veljeyden ja Buddhan esoteeristen oppien käytäntöön soveltamisen avulla.

Sillä kuten jokainen tietää, täydellinen vapautuminen kaiken läpäisevän voiman eli lain vallasta, sen, jota teistit sanovat Jumalaksi ja kaikkien aikojen filosofit Buddhaksi, jumalalliseksi viisaudeksi ja valaistumiseksi tai teosofiaksi, merkitsee myös vapautumista inhimillisestä laista. Kun vapaudutaan dogmaattisten tulkintojen, persoonallisten nimien, antropomorffisten käsitysten ja palkattujen pappien kuolleesta painolastista, kaikkien uskontojen perusopit todetaan samoiksi esoteeriselta merkitykseltään. Osiris, Krishna, Buddha ja Kristus osoittautuvat yhden ja saman nirvânaan johtavan loistavan valtatie eri nimiksi.

Mystinen kristillisuus, ts. kristinusko, joka opettaa lunastusta ihmisen oman *seitsemän*nsen periaatteen avulla – vapaan para-âtman (Augoeides), jota jotkut sanovat Kristukseksi, toiset Buddhaksi ja vastaavasti uudestisyntymiseksi tai jälleensyntymiseksi hengessä –, on juuri sama totuus kuin mystisen buddhalaisuuden nirvâna. Kaikkien meidän on vapauduttava omasta egostamme, harhanomaisesta, näennäisestä *itsestämme*, tunnistettava todellinen itsemme yliaistillisessa jumalallisessa elämässä. Mutta ellemme olisi itsekkäitä, meidän tulisi yrittää saada muut ihmiset näkemään tämä totuus, tuntemaan tämä yliaistillinen itse, jokaisen saarnaajan Buddha, Kristus tai Jumala. Tämän vuoksi myös eksoteerinen buddhalaisuus on varmin tie johtamaan ihmisiä yhtä esoteerista totuutta kohti. Niin kristillisessä ja muhamettilaisessa kuin pakanallisessa maailmassakin halveksitaan oikeutta, ja kunnia ja laupeus ovat tiessään.

Lyhyesti sanoen, nähdessämme niiden, jotka haluavat eniten palvella meitä *persoonallisesti*, tulkitsevan väärin T. S:n päätarkoituksia, kuinka meidän on kohdeltava ihmiskunnan muuta osaa, jota piinaa ”elämäntaisteluna” tunnettu kärsimys, joka on useimpien surujen ja tuskien ja kaikkien rikosten mitä hedelmällisin äiti? Miksi tämä taistelu on tullut miltei yleiseksi järjestelmäksi maailmankaikkeudessa? Me vastaamme: siksi, että mikään uskonto buddhalaisuutta lukuun ottamatta ei ole tähän saakka opettanut tämän maaelämän tosiasiallista halveksimista, vaan jokainen niistä, paitsi tuo yksi poikkeus, on helvettiensä ja katoitustensa avulla teroittanut mitä suurinta kuoleman pelkoa. Sen vuoksi näemme elämäntaistelun raivoavan kauheimpana kristityissä maissa, ylivoimaisimpana Euroopassa ja Amerikassa. Se heikkenee pakanamaissa ja on melkein tuntematon buddhalaisten kansojen keskuudessa. (Nälänhädän aikana Kiinassa, missä joukot ovat tietämättömiä uskonnoista, huomattiin, että sellaiset äidit, jotka söivät lapsiaan, kuuluivat paikkakuntiin, joissa oli eniten kristillisiä lähetyssaarnaajia. Missä heitä ei ollut yhtään ja missä esiintyi ainoastaan Buddhan pappeja, siellä ihmiset kuolivat aivan välinpitämättöminä.)

Opettakaa ihmisiä näkemään, että elämä täällä maan päällä, onnellisinkin, on vain taakka ja harha, että se on vain meidän omaa *karmaamme*, syy, joka tuottaa seurauksen, että se on oma tuomarimme, oma vapahtajamme tulevissa elämissä, niin suuri elämäntaistelu kadottaa pian kiihkeytensä. Buddhalaisissa maissa ei ole vankiloita, ja rikos on miltei tuntematon Tiibetin buddhalaisten keskuudessa. (Edellä oleva ei ole osoitettu teille [A. P. S:lle] eikä sillä ole mitään tekemistä Simlan Eklektisen Seuran työn kanssa. Se on tarkoitettu vain vastaukseksi hra Humen virheelliseen käsitykseen, että ”Ceylonin työ” ei olisi teosofiaa.)

Maailma yleensä ja kristinusko erityisesti jätettynä kahdeksituhanneksi vuodeksi persoonallisen Jumalan hallintaan, samoin kuin sen poliittinen ja sosiaalinen järjestelmä, joka perustuu tähän ajatukseen, on epäonnistunut. Jos teosofit sanovat: ”Meillä ei ole mitään tekemistä tämän kanssa; alemmat luokat ja alhaiset rodut (esim. Intian brittiläis-

ten käsityksessä) eivät liikuta meitä ja saavat selviytyä miten voivat”, niin mitä tulee hienoista hyväntahtoisuuden, ihmisystävyyden ja uudistuksen jne. vakuutuksistamme? Ovatko nämä vakuutukset vain pilaa? Ja jos ne ovat sitä, voiko meidän tiemme olla oikea? Pitääkö meidän omistautua opettamaan muutamille yltäkylläisyydessä eläville eurooppalaisille, noille sokean sattuman lahjoilla varustetuille, kellonsoiton, kuppien lisääntymisen, henkipuhelimien ja astraaliruumiin muodostamisen järjellinen perusta ja jättää tietämättömien, köyhien, alhaisten ja sorrettujen monet miljoonat huolehtimaan itsestään ja tulevasta, miten parhaiten kykenevät? Ei koskaan! Ennemmin menköön T. S. ja sen onnettomat perustajat kuin että sallisimme sen muodostua vain magian akatemiaksi ja okkultismin saliksi.

Veljeni, on vieras ajatus, että me Gautama Buddhan hartaat seuraajat, tuon ehdottoman uhrautumisen, ihmisystävyyden, jumalallisen rakkauden, tämän surujen maan päällä saavutettavien korkeimpien hyveiden, ihmisten ihmisen ruumiillistuneen hengen seuraajat voisimme koskaan sallia T. S:n edustavan *itsekkyyden ruumiillistumaa*, niiden harvojen turvapaikkaa, joilla ei ole yhtään ajatusta joukoille.

Niiden harvojen välähdysten joukossa, joita eurooppalaiset ovat saaneet Tiibetistä ja sen ”täydellisten lamojen” mystisestä hierarkiasta, on yksi, joka on oikein ymmärretty ja kuvattu. ”Bodddhisattva Padma Panin eli Avalokiteshvaran ja Tsong-ka-pan, Amitabhan avatāran, ruumiillistumat luopuvat kuolemassaan Buddhaksi tulemisesta – ts. yksilöllisen *henkilökohtaisen* onnen ja siunauksen suurimmasta hyvästä – voidakseen syntyä yhä uudelleen ihmiskunnan hyväksi.” [Rhys Davis.] Toisin sanoen, voidakseen yhä uudelleen alistua kurjuuteen, lihan kahleisiin ja kaikkiin elämän murheisiin, kunhan vain niiden pitkien ja lohduttomien vuosisataisten kieltäymysten kautta voisivat tulla tämän jälkeen pelastuksen ja siunauksen välikappaleiksi kouralliselle ihmisille, jotka on valittu vain yhdestä ihmiskunnan monista roduista. Ja meidänkö, noiden täydellisten lamojen nöyrien oppilaiden, pitäisi sallia T. S:n hylätä jalo nimensä, ihmiskunnan veljeys, ja tulla yksinkertaisesti psykologian kouluksi?

Ei, ei, hyvät veljet, te olette jo liian kauan työskennelleet väärään suuntaan. Ymmärtäkäämme toisiamme. Sen, joka ei tunne käsittävänsä jaloa aatetta riittävästi työskenneläkseen sen puolesta, ei tarvitse ottaa tehtävää, joka on liian raskas hänelle. Mutta koko Seurassa on tuskin yhtään teosofia, joka ei kykenisi tehokkaasti auttamaan sitä oikeamalla ulkopuolisten väärää käsityksiä, ellei itse voi julistaa tätä aatetta. Voi, kunpa meillä olisi jalo ja epäitsekkäis ihminen auttamassa meitä *tehokkaasti* työssämme Intiassa. Kaikki meidän tietomme, entinen ja nykyinen, ei riittäisi korvaamaan sitä hänelle... Ilmaistuani näkökantamme ja hartaat toivomuksemme minulla on ainoastaan muutama sana lisättävänä.

Ollakseen *oikea* täytyy uskonnon ja filosofian tarjota ratkaisu kaikkiin kysymyksiin. Se, että maailma on tällaisessa huonossa moraalisisessa tilassa, on ratkaiseva todiste siitä, että mikään *sivistyneiden* rotujen enempää kuin muidenkaan uskonto ja filosofia ei ole koskaan omistanut *totuutta*. Noiden kahden suuren periaatteen – oikean ja väärän, hyvän ja pahan, vapauden ja hirmuvallan, tuskan ja ilon, itsekkyyden ja ihmisrakkauden – ongelmien oikeat ja loogiset selitykset ovat yhtä mahdottomia niille nyt kuin ne olivat 1881 vuotta sitten. Ne ovat yhtä kaukana ratkaisusta kuin koskaan aikaisemmin, mutta –

Jossakin *täytyy* olla niiden johdonmukainen ratkaisu, ja jos meidän oppimme todistaa pätevyytensä tähän, niin maailma tunnustaa pian, että sen täytyy olla oikea filosofia, oikea uskonto, oikea valo, joka ilmoittaa totuuden eikä mitään muuta kuin *totuuden*.

Lähde:

Viisauden Mestarien kirjeitä, ensimmäinen sarja, Teosofinen Seura ry, 1947, s. 7-14.